

умъ останѣ до сега отдалеченъ? защо са побоя да са покаже и са откри, само днесъ на насъ върнѣтъ му подданници, които ще са считамы благополучны като спомогняхмы заедно съ него на благоденствие-то и славата на държавата? Ако до днесъ съ малкѣтъ си способности, сполучихмы да вървимъ съ твърда стѣпка, какво не бихмы извършили ако са спомогахмы и отъ неговытъ?

— Угаждамъ господине герцоге, рече царицата като го прекрѣнѣ, угаждамъ кѣдѣ клони приказката ви. Предлагашъ ми да сподѣлимъ властта. Предпочиташъ да устѣпѣшъ една часть за да не изгубишъ сичката; лоша смѣтка; защото, ако прѣемяхъ, бивахъ тщеславна, а като таквази, ще нищѣхъ тогасъ сичката власть; но успокойте са, приложи тя усмихнѣто, не искамъ нищо. »

Герцогѣтъ отджнѣ съ поголъма свобода. А царицата послѣдова думата си:

« Не желаѣж властта; напротивъ бояла са быхъ отъ нея. Тя е голѣмъ и тежкѣ товаръ, особенно за женѣтъ, и Богъ да ма пази да земѣж върху си таквази отговорность. Имай я цѣла, господине герцоге, и можебы ще стане единъ день ужасна за тебе . . . Но като са оттеглямъ отъ властта, като са отдалечавамъ и ти устѣпвамъ сичкѣтъ права на коронната, има едно право което азъ никакъ не устѣпвамъ, то е правото да благотворѣж . . . выжгы! и да въспирамъ злото . . . нѣкога! . . . когато поне мож.

— Ваше Величество, попыта герцогѣтъ съ видѣ любезенъ и прѣятенъ, има ли да ми препорѣчатъ нѣкой злощастенъ? . . . или по добрѣ да ми дадете нѣкоя заповѣдъ?

— Да, господине, отговори царицата съ строгъ гласъ. Понеже днесъ говоримъ, нѣщо рѣдко, за политическы работы, ще ти кажѣж за първый и послѣденъ нѣтъ въ живота си моето мнѣнѣ, за една общественна работа, за която са само грижѣж. Предлежи за Маврытъ.

— А! извика герцогѣтъ, омаянѣ съкогы отъ натѣртеня и откровенъ похватъ съ който царицата